

отдѣление, слѣдъ което бивалъ е по нѣколко недѣли слуга при столаринъ, кръчмаринъ, френски-терзия, а една година при единъ малифактураджийски дюкянъ. Слѣдъ туй билъ е прѣписчикъ при единъ адвокатъ 6—7 мѣсеци, една година и половина е учителствувалъ въ нѣкое село отъ Тутраканската околия, една година писаръ при Тутраканското околийско управление, а прѣзъ 1884 г. билъ общински писаръ при Долно-Орѣховското селско общинско управление. Прѣзъ Септемврий 1885 г. почнѣлъ да издава в. „*Врѣме*“. Послѣ прѣставянieto на в. „*Врѣме*“ той станѣлъ писаръ въ Силистренската контролна коммисия по провѣряване на емлячнитѣ книги. Прѣзъ Августъ 1886 година почнѣлъ да редактира в. „*Свободна Бѣлария*“. Въ края на 1887 год. билъ назначенъ за помощ. на съдебния приставъ при Трънския Окрѣженъ Сждъ, която длъжностъ изпълнявалъ една година. Прѣзъ 1888 год. подкачилъ списанието „*Домашенъ Учителъ*“. Редактиралъ е още в. „*Бѣлий Свѣтъ*“, а написалъ е брошуритѣ *Вай аркаджимъ*, *Внимание*, *Борба между теоретическата и практическата медицина* и *Госпожа Анка*, въ Пловдивъ печатана. Въ едно частно писмо Бъчваровъ ми пишеше слѣдующето, което азъ цитирамъ за по голѣма характеристика на неговата личностъ, а заедно съ неговата и характерната черта на единъ родъ газетари у насъ: „Идеята за писателството се породи въ мене за първъ пѣтъ въ селото Долно-Орѣхово, и то по единъ твърдѣ смѣшенъ начинъ. Ето какъ стана това. Прѣзъ 1884 г. бѣхъ се впусналъ въ партизанство. Въ Тутраканъ младежитѣ са дѣляха на двѣ партии. Секретарьтъ на окол. управление, Ив. Геговъ, бѣше къмъ онѣзи партия, която азъ мразяхъ; затова азъ търсахъ каквато и да е причина за да очерня Гегова. Причината бѣше готова. Геговъ ми дължеше една рубла. За да го очерня, азъ са обѣрнахъ къмъ него за тази рубла съ отворено писмо чрѣзъ в. „*Руссе*“. Такива бѣха тогава вѣстникитѣ, такива бѣхме и ние. Като видѣхъ за първи пѣтъ името си въ вѣстникътъ, азъ са намѣрихъ въ най-голѣмъ вѣсторгъ: мисляхъ, че цѣлий вѣстникъ е мое творѣние и че съмъ успѣлъ да обърна вниманието на хората къмъ мене. Въ послѣдното си толкозъ глупаво самооболщение азъ не съмъ билъ излѣганъ: моитѣ приятели, които бѣха и отъ мене по неграмотни, започнаха да ма въздигатъ въ читѣ ми, а и попростичкитѣ граждани започнаха да шушнатъ задъ гърбътъ ми, че „Добревий синъ, въ едно кратко време, станалъ толкозъ